

LOE NO

defensem
l'escola
pública!

nº 66 desembre 2005 - donatiu 1,50 euros

Editorial pàg 3

Sindical pàg 4-7
Waechtersbach (Cáceres) contra el tancament
Seat
Contra les privatitzacions a la Generalitat

Pàgines centrals pàg 8-9
De LOE a LOcE

Política pàg 10-13
Ordença "incívica" de Barcelona
Grip aviària

Internacional pàg 18-20
Cimera Euromediterrània
Lliçons dels barris francesos

Suplement:
Especial sistemes educatius

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA

El jardinero fiel, del director Fernando Meirelles.

En un lloc al nord de Kènia assassinen brutalment una activista de la zona i el fet es presenta, aparentment, com a crim passional. El marit de l'activista voldrà descobrir la veritat tot estirant del fil.

Cinta basada en una novel·la del mateix títol de John Le Carré, ens planteja el fabulós negoci de les multinacionals farmacèutiques i per tant reflecteix l'estratègia criminal de no acontentar-se amb l'experimentació feta en ratolins. L'actual poder de la indústria farmacèutica és molt més exagerat del que l'opinió pública en té per sabut. Encara hi ha qui dubta de la bàrbara experimentació amb éssers humans quan senzillament aquest fet no planteja tanta problemàtica

(o era cap?) quan es desenvolupa a les poblacions més desprotegides del planeta. ¿Quants diners estan en joc si la vacuna que es pot descobrir és capaç de curar una pandèmia? ¿Quantes vides humanes val aquest descobriment?

Doncs això mateix planteja aquesta pel·lícula. Ben real i ben actual: només cal seguir el tema de la grip aviària i el seu possible salt a la cadena humana. I parlem de diners que no de sanitat.

A més del tema que tracta destaquem els llocs on va rodar-se, sobretot Kènia i Sudan, i que el protagonista és Ralph Fiennes.

Algú demana més?

de www.planetakike.com

El PP va aprendre la lliçó del paper de les mobilitzacions que val colpejar la política del Govern Aznar els seus darrers dos anys i sobretot les d'aquells tres dies fatídics –entre l'11 i el 14 de març- quan van acabar de perdre les eleccions: la lluita del carrer que sovint havia menyspreat, aquells “pancarteros” que deia Aznar, era bàsica per obtenir una supremacia política. I començà a posar en marxa la maquinària de les mobilitzacions per desgastar el govern: si la defensa de la família, la religió catòlica, l'escola privada i la unitat nacional, han estat les divises fins ara... i les que vindran, com ara la immigració que no tardarà, la inseguretat ciutadana... amb les quals el PP vol consolidar i mobilitzar la seva base social.

El PP actua amb la seva ombra tutelant la política del PSOE, més enllà de perquè és el segon partit estatal, perquè darrera d'ell estan les forces més determinants del règim (militars, jutges, policia) i els poders empresarial i religiós. I davant d'això, el PSOE actua en primer lloc com un partit del règim, com ja ho va fer durant els governs de González. Així s'han esfumat els compromisos electorals que Zapatero havia assumit pressionat per les mobilitzacions al carrer contra Aznar. Aquesta llei que havia d'oposar-se substancialment a la LOCE del PP, acaba sent només una reformeta de la LOCE,

conservant íntegre el seu esperit reaccionari, elitista i de degradació de l'escola pública envers la privada. El mateix en política d'immigració (havien promès de derogació de la llei d'Estrangeria del PP), ho ha estat en el manteniment de la política de privatitzacions (havien promès la derogació de la llei de Ferrocarril del PP), o en la qüestió nacional (havien promès respectar el que decidís el Parlament de Catalunya).

El desastre més gran és que aquest govern no té cap força significativa a l'esquerra: IU-IC/EUiA es plega com ho fa ERC. Les dos grans centrals sindicals CCOO i UGT aplaudeixen o deixen fer segons convingui agitant el fantasma del retorn de la dreta cavernícola que ocupa els carrers, “que és molt pitjor”. El cas és que, sota aquest esquema, el govern del PSOE ens ven les píndoles edulcorades pels seus socis polítics i sindicals per tal que la política de dretes i reaccionària del PP contra qui ens vam mobilitzar per milions, avui se'ns passi sota un laç d'esquerres i tothom a callar. La feina essencial d'aquest escut que formen IU, ERC, CCOO i UGT és desmobilitzar tota reacció de mobilització que portés els treballadors o els joves a oposar-se al govern. Desmobilitzen davant lleis com la LOE, davant l'allau de tancaments i acomiadaments. CCOO i UGT acaben de signar la pau social amb l'acord pel 2006 –l'AINC 2006-, amb un augment del 3% dels sous, quan el mateix Banc preveu una inflació del 3'5%, tornant a contrastar els alts beneficis patronals amb la política d'ajustament permanent contra els treballadors... i ens estan preparant una nova Reforma Laboral amb acomiadaments més econòmics... La patronal –com l'església- mai no en té prou i tota concessió la reconeix com a senyal de debilitat

i motiu per donar una volta més al clau. Amb les úniques mobilitzacions de la dreta, el projecte de LOE del PSOE, continuista de la LOCE del PP, encara s'escora més al dictat de la patronal privada i surten amb uns acords que assegurin més diners per a la privada dels que els donava el propi PP. La pel·lícula que avui presenciem amb la LOE és la repetició calcada que es va viure amb la LOGSE, i sobre tot amb la LODE del primer govern de F. González: el govern presentà aleshores una llei que, per una banda, adaptava l'ensenyament a les noves necessitats de mà d'obra barata i flexible que demanava la patronal, amb qui negociava en paral·lel les reformes laborals per precaritzar la mà d'obra, és a dir, la LOGSE

degradava l'ensenyament per posar-lo en consonància amb la degradació del mercat laboral. D'altra banda elevava les subvencions irregulars de la UCD cap a l'ensenyament privat a la categoria de xarxa consolidada d'escoles concertades, augmentant substancialment les quantitats entregades a la privada. Guerra, que n'era el negociador del Govern amb la Conferència Episcopal, esperava elogis de l'església catòlica i el Pacte per la no agressió, però la dreta i l'església va sortir igualment al carrer, perquè sabia que si cargolaven més... Més en

**El govern del
PSOE ens ven les
píndoles
edulcorades pels
seus socis polítics i
sindicals per tal
que la política de
dretes passi sota
un laç d'esquerres
... i tothom a callar**

traurien. Així va passar, i els va sortir rodó. Mentre les forces de “l'esquerra” institucional o sindical estaven paralizades davant l'ofensiva de la dreta i no gosaven moure un dit, no fos cas que desgastessin el govern i la dreta se n'aprofités. Ara repetim el mateix guió.

No és cert que aquest govern sigui el màxim al que treballadors i joves podem aspirar, com tampoc no ho és el fet que fa l'única política possible. És possible una política de defensa dels treballadors contra els acomiadaments i la deslocalització, una política que aturi els alts beneficis empresarials per augmentar els sous i combatre la precarietat de la joventut. Una política que defensi -com ho fan els ferroviaris a França- el sector públic contra la privatització, que permeti que els pobles i nacions visquin lliures i en pau, tot reconeixent el dret d'autodeterminació.

Fa uns quants números treiem en portada la crida “recuperem els carrers” i aquesta és ara la més absoluta necessitat que té el moviment dels treballadors, la joventut i els pobles. Recuperar la iniciativa que ens han pres l'acord PSOE-IU-IC-ERC-CCOO-UGT al servei del govern ZP. Però recuperar aquesta iniciativa passa per desemmascarar els vels amb els quals oculten polítiques de dretes que ells avalen. Organitzar-nos políticament i sindicalment, políticament amb un reagrupament a l'esquerra d'aquest gran pacte social, sindicalment per fer front a les burocràcies sindicals.

12 de desembre de 2005

Contra els tancaments a Càceres

Waechtersbach en lluita

La tercera fàbrica més important de Càceres, l'empresa de ceràmica Waechtersbach Espanyola, va tancar les seves portes el passat mes de novembre, deixant al carrer 88 treballadors. La taxa de l'atur a Extremadura és una de les més elevades del territori espanyol i hi ha fonamentades sospites sobre el destí de les diverses subvencions que la Junta d'Extremadura ha concedit a Waechtersbach. Els treballadors han decidit no acceptar el tancament i després d'un desallotjament policial de l'empresa, segueixen la lluita.

El comitè d'empresa, amb majoria d'UGT, no va fer res per millorar la situació d'irregularitat i retallades de salaris que l'empresa imposava des de fa cinc anys. L'any 2000 l'empresa Waechtersbach comença una ofensiva, cap al conjunt dels treballadors amb retallades salarials, de drets i acomiadaments. El 2002, un nou empresari compra la fàbrica, retallant i acomiadant quaranta treballadors amb una rebaixa salarial del 20%. Així arribem fins a 2005,

quan aquesta patronal, passats els tres anys legals fa oficial la fallida. Sospitosament ell va pagar 16.000 euros per aquesta fàbrica, que ja tenia 5 milions de deutes anteriorment, però només els terrenys estan valorats en 20 milions.

Durant aquests tres últims anys l'empresa no ha invertit res, malgrat que la Junta d'Extremadura, han aportat gairebé un milió d'euros que no han estat justificats fins ara. No obstant això, ha deixat un deute de dos milions d'euros a la Seguretat Social. La situació no acaba aquí, el 30% de la plantilla està formada per discapacitats amb la qual cosa l'empresa s'estalvia la Seguretat Social i l'Estat subvenciona el 50% d'aquests salaris.

Després del tancament i el silenci vergonyós del comitè d'empresa, IU Extremadura va proposar seguir l'experiència dels treballadors argentins de la fàbrica de ceràmica de Neuquén, Zanon, que després del tancament l'empresa pels seus amos, amb molt d'esforç i lluita, van ocupar la fàbrica i van aconseguir posar-la a produir. Van formar una cooperativa i exigeixen l'expropiació de l'empresa sota control dels treballadors.

Els companys de Zanon ja han escrit una carta de suport als els seus companys de Càceres que van estar dos dies ocupant Waechtersbach. Amb aquest pas començaven a caminar i construir la seva pròpia lluita i a batallar pels seus llocs de treball.

El Ple de l'Ajuntament ha aprovat una resolució de conformar una comissió tripartita PSOE-PP-IU per a estudiar la viabilitat de la fàbrica.

Propostes dels treballadors

NO al tancament de Waechtersbach, per la defensa dels llocs de treball, per un projecte de viabilitat elaborat per i per als treballadors per a demostrar que aquesta fàbrica és rendible amb el Control obrer.

Estenguem la solidaritat: És important que de tots els llocs de treball, de les escoles, els barris, etc., fem arribar la nostra solidaritat als treballadors i l'exigència a la Junta d'Extremadura que es mantinguin els lloc de treball i s'aprovi el Pla de Viabilitat dels treballadors.

A més, durant aquests dies, els treballadors, CGT i IU, van a portar a terme una sèrie d'accions de solidaritat i sensibilització a la població de Càceres contra el tancament de la fàbrica, per la defensa dels llocs de treball. També la Universitat s'hi suma: els treballadors estan elaborant el Pla de Viabilitat i sol·liciten als professionals de la Universitat de Càceres que els assessorin.

12/12/05

Rosa. Representant dels treballadors de la fàbrica argentina Zanon. Màlaga

Solidaritat des de Zanon (Argentina)

Carta a nuestros compañeros en lucha de la fábrica de Cáceres Desde Zanon; a cuatro años de autogestión obrera;

Hola queridos compañeros:

Por medio de varios compañeros del estado español y también de Rosa Maldonado obrera Ceramista que reside actualmente en Málaga, nos hemos enterado de su actual situación.

Desde Argentina queremos ponernos a su disposición para sumar a su lucha por la recuperación de su fuente de trabajo. Esto no será tarea fácil ya que la desocupación y la precarización laboral no son hechos casuales y son las causas de políticas empresariales y de estado que siempre perjudican a la clase trabajadora quienes en realidad somos los que motorizamos el mundo.

También queremos compartir una reflexión y a la vez una sugerencia sobre cómo llevar su lucha para adelante. Acá en Zanon siempre nos sostuvimos en tres elementos muy importantes como son la solidaridad concreta entre compañeros dentro de la fábrica y también el llamado al resto de las organizaciones obreras para tomar su reclamo como propio. Eso nos hace más fuerte ante el enemigo que quiere debilitarnos. Otro paso adelante es la organización y un método de trabajo que sea claro y representativo, ahí la asamblea de trabajadores es vital para la toma de decisiones y así garantizar la democracia obrera y directa.

Y por último la lucha, esa lucha continua del día a día resistiendo pero con una política a la ofensiva la cual nos permite la coordinación permanente con otros sectores de los trabajadores.

Compañeros esperamos tener un contacto más fluido y deseamos que no abandonen su fábrica que es su real herramienta de trabajo y de lucha. Es más fácil así ya que estando todos unidos en un mismo lugar somos más fuertes a estar todos pensando en sus casas y divididos. Les mandamos un fuerte abrazo a la distancia y estamos en contacto.

Alberto Esparza.

Secretario de actas del sindicato ceramista y obrero de Zanon

Història de deslocalitzacions

La fàbrica de ceràmica de Càceres es funda l'any 1976 per l'empresa alemanya Waechtersbach Keramik com a suport a l'empresa matriu, una de les formes de solucionar diversos dels problemes davant la crisi de l'economia europea, d'aquells moments (alça inflacionària i dels salaris bàsic alemanys, crisi energètica global...) En aquest marc l'Estat Espanyol un lloc interessant, per a localitzar processos productius intensius en mà d'obra amb escassa tècnica i una inversió baixa en tecnologia. Analitzant tots aquests elements, ens adonem que en el 76 no es va instal·lar una empresa, sinó que es va produir un procés de deslocalització productiva amb poc valor afegit i una intensiva mà d'obra barata, la més baixa que existia a Extremadura.

A això li sumem els baixos preus de l'electricitat i l'aigua, dos dels consums més importants per a aquest tipus d'indústria i potser la relativa proximitat al mercat portuguès.

Tots aquests elements asseguraven la rendibilitat i permanència de la fàbrica de Càceres. En la dècada dels 80 i 90 el salari bàsic augmenta i Waechtersbach es veu amenaçada per l'aparició de la competència del mateix sector amb una maquinària més actualitzada, una inversió en noves tecnologies i l'abaratiment dels costos. A més, es reforcen els llaços comercials internacionals amb països amb una creixent estabilitat política i una mà d'obra molt més barata.

Per a la Waechtersbach alemanya ja no és un negoci la filial Càceres i ara recorren a invertir en una nova deslocalització que tingui els mateixos avantatges comparatius amb les quals van venir a invertir en el 76.

Per això, ara, marxa.

Davant l'amenaça de 1346 acomiadaments

A Seat no hi sobra ningú

La negativa del comitè d'empresa a negociar acomiadaments, i aquesta convocatòria de vaga unitària i de manifestació, dona força per respondre la patronal. És realment una guerra la que ha declarat la SEAT-VW als seus treballadors amb els acomiadaments d'abans de l'estiu, l'ERO a Gearbox, les sancions disciplinàries per l'aturada de tres hores i ara el manteniment de l'ERO a SEAT-VW. Guerra que forma part de la iniciada per Volkswagen anunciant l'acomiadament de 14.000 obrers, principalment d'Alemanya, i que és la mateixa que la de General Motors, Ford, Volvo... reduint plantilles a tot el món.

Però no només hi ha la solució de l'empresa. Sobren hores de treball –les mateixes direccions sindicals busquen reduccions “no traumàtiques”- però no sobra ningú: es pot reduir la jornada a les necessitats de la producció sense merma del sou: depèn de l'empresa i per tant de que nosaltres l'hi obliguem. Ara li toca al capital ser flexible: ja ni ha prou de flexibilitat per part obrera! El que no es pot fer és parlar d'ampliació de la bossa d'hores, aquest invent nefast que cal eliminar (i que CGT es va negar a signar): és problema de l'empresa si no hi ha prou feina. Cal reduir la jornada laboral. Si la Generalitat pretén buscar solucions, que rebutgi l'ERO i tramiti la llei de 35 hores setmanals sense reducció de sou i deixi de pressionar als treballadors.

Ja es va viure l'experiència del 94 amb la pèrdua de milers de llocs de treball i l'immediat increment de les subcontractes. I tots sabem també que si ara apliquen aquest, en pocs anys estarem davant de les últimes passes de les segregacions i enfrontats a una deslocalització completa després de l'absorció de la quota de mercat SEAT per part de Volkswagen. Si una lluita deixa impune els primers cops, no serà capaç d'enfrontar els següents. La duresa patronal només creixerà si no oposem la mateixa fermesa.

Unitat sindical sí, per organitzar la lluita amb assemblees decisòries

on els treballadors tinguin la última paraula del que es negocia en el seu nom. Unitat sindical per a estendre-la i convertir-la en un problema social i polític pel govern de la Generalitat: que les Federacions sindicals facin arribar la lluita a tot el Metall i a la resta dels treballadors, inclosa la coordinació amb la resta de fàbriques d'Europa.

És la unitat dels treballadors de VW dels diferents països i no la divisió i la “competència” entre nosaltres, la que farà aturar els plans de la patronal. A VW i la Generalitat no les convencerem parlant sinó

lluitant amb les nostres armes: la vaga i la manifestació.

**Cap acomiadament: ni traumàtics ni “no traumàtics”.
Defensa de tots els llocs de treball: són el futur
Ni reduccions salarials ni noves condicions laborals
Anul·lació de la bossa d'hores.
Reducció de la jornada sense pèrdua de sou
Generalitat, PSOE: llei de 35 hores setmanals, ja!
Vaga fins la retirada de l'ero i la readmissió dels acomiadats**

1/12/05

Algunes dades

El sector de l'automoció a l'estat espanyol suposa el 5,8% del PIB. Des de 1993 s'han destruït 14.000 llocs de treball i en el 1999 ocupava a 63.000 treballadors. La productivitat dels treballadors creix i baixen els costos salarials. En 1989 els salaris suposaven el 17,1% del cost d'un vehicle, en 1999 el 9,6%.

SEAT-VW compta amb una plantilla directa de 12.772 treballadors: 8.272 a Martorell, 1.444 a Zona Franca i 48 a recanvis. Abans de la venda de SEAT a VW, l'Estat va posar mig bilió de pessetes per a sanejar-la. SEAT-VW ha gaudit de 10 anys d'exempció de l'Impost de Societats (10.000 milions de pessetes a l'any). En l'any 2004 SEAT va pagar a VW 442 milions d'euros, el que suposa aproximadament el mateix que el gastat en cost salarial i el triple dels beneficis declarats. A més va embutxacar a VW 593 milions d'euros en concepte de dividends de participacions i despeses financeres.

L'ERO presentat per a eliminar 1.346 llocs (el 10,53% de la plantilla, 913 a Martorell i 385 a Zona Franca) eliminarà treballadors poc qualificats i augmentarà ritmes.

Del Contra-informe a l'ERO presentat pel Gabinet d'estudis Confederals de CGT i altres fonts.

L'esquerra 'pija' també privatitza

El govern Tripartit a Catalunya es troba immers en una frenètica activitat privatitzadora. Encara que ells no ho anomenen així, sinó "canvis de règim jurídic" o "externalitzacions". En aquest moment estan com a projectes de llei la conversió en empreses públiques i/o agències de: l'ICS (Sanitat pública, amb un total de més de 40.000 treballadors), la unitat que s'ocupa del Medi Natural (500 treballadors, en el departament de Medi Ambient, dirigit per Iniciativa per Catalunya - IC), la unitat que s'ocupa de la Seguretat Industrial (100 treballadors) i la que s'ocupa de Turisme (l'antic consorci de Turisme del "cas Turisme" i la direcció general del mateix nom, amb menys de 100 treballadors), i n'hi pot haver més.

Seria una mica semblant al que el Tripartit de l'Ajuntament de Barcelona i Imma Mayol (d'IC) han fet amb Parcs i Jardins: convertir-lo en empresa pública, només que en comptes d'afectar centenars de treballadors pot arribar a afectar-ne milers, i a àmbits tan sensibles com la sanitat.

Per altra banda ja hi ha casos a l'administració catalana d'empreses públiques venudes pels governs de CiU al sector privat, com el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions (a AGBAR), IDIADA (inversió en investigació per a la indústria de l'automòbil) i el Centre Informàtic de la Generalitat.

Les conseqüències

S'està procedint amb major velocitat que la que el govern Zapatero està empenent amb el seu projecte de llei d'Agències estatals.

Vegem les conseqüències d'aquests canvis:

a) Las plantilles de les noves empreses públiques serien de personal laboral, però no acollides al conveni únic de personal de la Generalitat sinó només provisional-

ment fins que se'n negocia un de nou. No serà personal de la Generalitat i si l'empresa es ven (com les anteriorment citades, o Telefónica, Izar...), els treballadors quedaran subrogats automàticament en la nova situació.

L'experiència sindical és que a partir de la creació d'aquest tipus d'organismes, després d'un període inicial en el que pot haver un alça de retribucions o el pas a fixos dels precaris si es lluita, comença un deteriorament de les condicions de treball, augment de l'explotació i intent d'arribar a la negociació individual i a la contractació lliure i l'acomiadament lliure –encara que sigui improcedent.

b) El control de la despesa no serà per autorització prèvia, sinó per auditories posteriors, per mostreig. Tant el cas ENRON a EEUU com el cas Turisme a Catalunya, van desacreditar que una empresa auditora controli una altra empresa que és el seu client i que li paga.

c) Aquestes empreses poden endeutar-se, poden tenir patrimoni propi que serà cedit per la Generalitat i amb el qual podran comerciar, podran subcontractar les seves activitats essencials fins a buidar-se, abandonant la gestió directa dels serveis públics, si així ho decideixen els seus directius.

d) Per al seu finançament, aquestes empreses porten noves taxes i preus públics, com el copagament de serveis sanitaris que ja s'ha anunciat. En el cas de l'Agència de Seguretat Industrial, recaptaria anualment més de 10 milions d'euros. Part del seu finançament serà en forma del que s'anomena un contracte-programa, mitjançant el qual se li dota anualment d'un conjunt de recursos (públics), supeditats a la consecució d'uns objectius determinats. L'anul·lació o disminució de la quantia d'aquest

contracte-programa pot ser motiu d'acomiadament objectiu d'una part de la plantilla.

Tant a les plantilles com als treballadors i treballadores afectades com a receptors i usuaris dels serveis, no se'ls està informant de les conseqüències dels canvis. En continuïtat amb la campanya mentidera a favor de la Constitució Europea, i a pesar del seu naufragi pel NO francès, el tripartit està intentant aplicar la liberalització i privatització dels serveis públics. En el cas de la Sanitat (que en aquest moment suposa més de la meitat del pressupost de la Generalitat), es pretén "descentralitzar" que en la pràctica significa segregar la Sanitat en unitats de dimensions més petites per a privatitzar-la més fàcilment.

Unir les lluites

Els sindicats amb pes en els sectors –fora d'excepcions en alguns departaments– no estan oferint una resistència frontal. En el Departament de Treball i Indústria, la plantilla de la Subdirecció General de Seguretat Industrial i les seccions sindicals de CCOO, CATAAC i CGT ens estem mobilitzant per a impedir la creació de l'Agència o que no sigui de dret privat (empresa pública), que es controli la despesa i que no es permeti subcontractar la inspecció.

Fins ara hem celebrat dues assemblees unitàries amb la participació de més de la meitat de la plantilla. Per mandat de l'assemblea, les tres seccions hem anat a entrevistar-nos amb els grups parlamentaris per què s'oposin a la creació de l'agència i ens hem entrevistat amb el secretari general, sense arribar a acords. En aquests moments s'estan reunint signatures a un manifest i està prevista una altra assemblea, mobilitzacions i roda de premsa, per a treure de la llei la creació de l'Agència.

L'esquerra "pija" també privatitza. Fem confluïr les resistències contra les privatitzacions.

8/12/05

Victor Messeguer. CGT

De LOE a LOcE

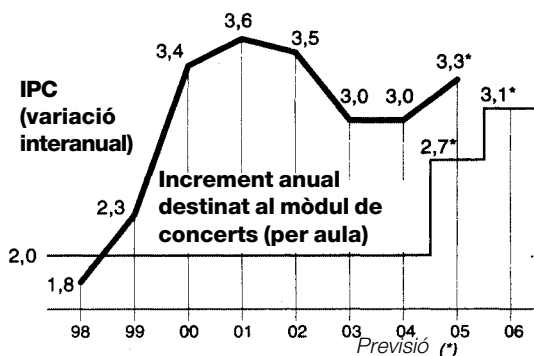
Ens estem acostumant als canvis en el sistema educatiu cada vegada que canvia el signe del govern de torn. I així ha estat des de Llei General d'Educació (LGE) de 1970: la de l'educació obligatòria fins als 14 anys, la de l'EGB, el BUP/COU i les FP I i FP II, i la dels centres privats "subvencionats" i que va seguir intacta en el currículum (continguts i matèries) fins a 1990 amb la LOGSE. Si bé abans, la LGE havia sofert lleugers retocs per a adaptar la llei franquista a l'esperit de la transició. I així recordem la Llei de l'Estatut de Centres docents de 1979 amb UCD (amb fort rebuig

obligatòria del centre i optativa per a l'alumnat, però a qui no escollia religió se l'obligava fer una optativa (ètica, crèdit variable...) uns criteris equitatius i comuns en l'admissió d'alumnes quan la demanda supera l'oferta de places escolars. Els pares poden triar en llibertat si hi ha places suficients en el centre; si no les hi ha, es posen en funcionament els criteris d'admissió: proximitat, germans en el centre...

I així pràcticament fins avui. La LOE del PP amplia els concerts educatius a l'etapa d'educació infantil i suavitza els criteris d'admissió en els centres privats. Això permet,

Els preus dels concerts

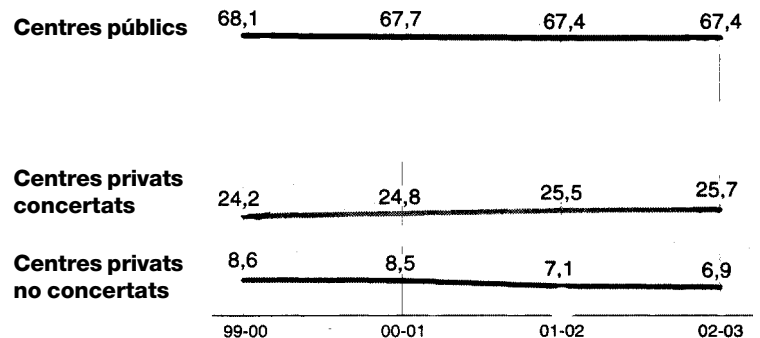

La despesa pública per l'ensenyament concertat és de 4.000 milions d'euros (un 20% del pressupost d'educació)

des del moviment assembleari del professorat i dels estudiants – recordem a la nostra companya Yolanda en aquella lluita-).

El PSOE en el govern va introduir les seves modificacions amb la LODE (1986). Encara es recorden les manifestacions encapçalades pels religiosos de l'ensenyament i per Fraga. Les seves protestes van aconseguir els objectius que pretenien: l'establiment dels concerts educatius: el govern del PSOE els assegurava el seu finançament estable, el pagament delegat al professorat de centres privats, ensenyament de la religió dins l'horari lectiu, amb oferta

Evolució de la distribució de l'alumnat per tipus de centre (en percentatges)

per exemple, que els grans col·legis concertats no escolaritzin immigrants (Claver, Maristes, Sagrat Cor...) I que només el 16% d'aquest col·lectiu d'estudiants estigui escolaritzat en centres concertats.

Amb l'arribada del PSOE al govern el 2004, la història es repeteix. Primer es congela parcialment el desenvolupament de la LOE (el PSOE havia dit derogació), després comença a tramitar-se la LOE, i de nou mobilitzacions de la dreta en la seva contra (manifestació del 12 de novembre a Madrid) fins aconseguir el que es volia realment: incrementar el mòdul dels concerts,

és a dir, donar més diners per a la escola privada.

Vegem quins han estat els punts de la polèmica i el resultat final consensuat per PSOE-ERC-IU-CIU-PNB-CC- BNG- ChA. És a dir, tots menys el PP. Si a d'això afegim el suport -més o menys implícit- de CCOO, UGT i la Confederación Española de Asociaciones de Padres de Alumnos, i l'acord d'última hora amb la patronal Federació Espanyola de Religiosos de l'Ensenyament (FERE), i del sindicat majoritari en privada (FSIE, 32% de representativitat en privada) les garanties que la LOE surti endavant en són moltes.

Continguts polèmics	Acords en comissió parlamentària	Comentaris i propostes
Continguts bàsics d'ensenyaments mínims	En les comunitats amb llengua cooficial el 55% de l'horari serà per als continguts bàsics dels ensenyaments mínims. Per a les comunitats autònomes que no tinguin llengua cooficial serà del 65%.	Sortiran perjudicades matèries com tecnologia, visual, música.
Promoció de curs	Es repetirà curs quan l'alumne tingui suspeses tres o més matèries. De manera excepcional la junta d'avaluació pot decidir la promoció amb tres assignatures suspeses.	Amb algun suspens, hauria de ser sempre a criteri de la junta d'avaluació i l'opinió familiar i psicopedagògica
Admissió d'alumnes	Es garanteix el dret a l'educació, l'accés en condicions d'igualtat, la llibertat per a escollir centre tant públic com concertat. L'administració educativa podrà autoritzar fins a un increment del 10% en les ràtios establertes. Comissions d'escolarització per zones.	De fet es garanteix la llibertat de les classes acomodades a escollir el col·legi privat (i pagat per l'Estat) per als seus descendents. Es dona carta legal a la massificació en determinats centres.
Ensenyament concertat	Es consolida l'oferta de centres concertats. S'estableix un període transitori per a fixar els imports dels mòduls econòmics dels concerts. Els recursos dels centres concertats podran augmentar en "raó de projectes d'atenció a les condicions d'especial necessitat"	Els concerts van en detriment de la pública. Estem per la supressió dels concerts, Ni un euro per a la privada. No als contractes programes en els centres
Ensenyament privat	Es respecta el caràcter propi (ideari) dels centres privats	L'ideari en els centres tendeix a segregar a la població. Advoquem per un ensenyament públic, únic...
Religió	L'assignatura de Religió Catòlica s'inclourà com matèria d'oferta obligatòria per als centres i d'elecció voluntària per als alumnes	Escola laica. La religió ni a dins ni fora de les aules.
Ed. per a la ciutadania	S'estableixen els continguts d'aquesta nova assignatura que no serà substitutiva de la Religió	Per una ed. ètica para i transversal en valors
Ensenyament gratuït (cobrament de quotes a les famílies)	Oferta suficient en el 2º cicle d'educació infantil i concertaran amb els privats aquesta etapa. Els centres públics o concertats no podran cobrar quantitat alguna pels ensenyaments gratuïts. No podran imposar aportacions ni serveis obligatoris.	Ensenyament públic gratuït. Inclouent llibres, menjador i transport.

Però el preu a pagar és molt alt: legalment situa en el mateix nivell l'escola pública i la concertada, i no deixa clar que aquesta última xarxa sigui subsidiària. Al contrari, posa les bases perquè en moltes zones la pública es converteixi en subsidiària de la privada. Increment dels diners públics dedicats a l'escola privada, en detriment de la pública. De fet, avui l'escola concertada rep al 26% de l'alumnat (35% a Catalunya), però la tendència va en augment, ja que ha crescut des de 1999 en 1,5% o un 4% des de 1996, any que va

arribar el PP al govern i que es va generalitzar la LOGSE del PSOE en la secundària.

Manteniment de la religió: de fet segueix igual o millor que estava: Religió en els centres, professorat pagat per l'Estat i triat pels bisbes.

I llibertat en l'elecció de centre (privat i algun públic d'elit, que en queden alguns) com sempre aquesta llibertat la seguiran tenint les classes dominants econòmiques o culturals. La classe treballadora mai no ha tingut llibertat per a triar el centre dels seus fills o filles, més enllà dels cen-

tres públics de la seva zona educativa i això ni tan sols sempre ho ha aconseguit.

I és que la dreta s'ha mobilitzat, l'esquerra institucional ha donat el seu suport entusiasta o crític i la resta (CGT, STES, SE...) no ha sabut o pogut organitzar-se per donar una resposta contra aquesta LOE, del fruit de l'acord del PSOE, CIU i la patronal privada. En resum, després de passar pel Parlament molt ens temem que la LOE s'assembla cada vegada més a la LOCE. Una LOcE.

JM. Barcelona

Contra la LOU i Bolònia

El passat 17 de novembre els estudiants universitaris i de secundària van celebrar el seu dia internacional amb una jornada a nivell europeu de vaga i manifestació contra la privatització de l'educació.

A Barcelona, la manifestació, convocada per la Plataforma en Defensa de la Universitat Pública (on participen sindicats i assemblees d'estudiants) va ser un èxit: uns 10.000 estudiants es mobilitzaren contra el Pla de Bolonya i la LOE.

Per altre part, els Mossos d'Esquadra van celebrar el seu desplegament a la ciutat com a cos repressiu amb una actuació brutal i totalment desproporcionada. Al finalitzar la manifestació, un grup de joves va començar a llençar objectes contra la fatxada de la Delegació del Govern, davant el qual els Mossos van decidir carregar i perseguir a

tothom qui tinguessin per davant. El balanç de la repressió es va saldar amb 46 detinguts i diversos ferits per cops de porra. Així veiem com a l'hora de la veritat el govern tripartit sap llençar a la policia tan bé com la dreta davant de qualsevol veu de crítica en contra d'ells.

Aquesta resposta de la joventut als atacs del govern contra l'educació pública ens demostra que la capacitat de lluita del moviment estudiantil no està agotada ni derrotada. Ara és important que siguem capaços de mantenir la mobilització i concretar el nostre esforç en dotar-nos d'una organització, de manera que poguem respondre de forma àgil i precisa davant d'aquestes agressions i davant de qualsevol que pugui esperar-nos en un futur. Nosaltres ens hem organitzat a Lluita Internacionalista, i t'animem a que vinguis amb nosaltres a construir un partit revolucionari, amb les teves aportacions, opinions, o dubtes.

Cristian, UAB

El feixisme en marxa

Les ciutats, el seu model de creixement, les dependències externes, la garantia de drets de les classes populars (habitatge, treball, ensenyament, sanitat i salut, cultura, oci i lleure, expressió, informació i dret a decidir...) conformen el vincle entre les persones que l'habiten i, en conseqüència les estructures autònomes col·lectives que, amb les seves veus i expressions-accions crítiques, van avançant cap a espais-comunitats amb el desig de poder construir una societat de justícia social.

Temps ha que la ciutat de Barcelona (recordem que governada durant tots els anys de la monarquia parlamentària pel PSC i els seus col·laboradors-cadells d'IC i ERC) ja ha triat el model de ciutat que pretén ser: la ciutat aparador, com molt bé indica la seva marca universal "la millor botiga del món"; la ciutat que posa en venda el sòl públic a partir de la subhasta col·laborant a la pujada de preus i a l'especulació; la ciutat-servei que elimina tota la xarxa productiva, fent-la insostenible, potenciant el transport privat, creant xarxes viàries que fan l'efecte crida a d'altres vehicles i, sobre tot, el desplaçament de multitud de treballadors i treballadores a d'altres indrets o que els aboca a una situació d'atur o precarització laboral; la ciutat "neta" que no accepta molins d'energia eòlica a la Serra de Collserola, per ser estèticament lletjos i que continua enviant les seves deixalles a les "perifèries" convertint-les així en rebost-detrítus; la ciutat que "acull" a gran nombre de persones vingudes d'altres indrets per a cercar una millor vida, doncs necessita d'un contingent permanent de mà d'obra barata i no els garanteix cap dret bàsic, abocant-los a una vida indigna en espais cada cop més guetos; la ciutat referent de la participació a Europa i de desplegament de re-

ursos socials, recursos que s'estan privatitzant cada vegada més posant la ciutat en mans de poques empreses (Construcciones y Contratas, Florentino Pérez...), en mans de La Caixa.

Barcelona, capdavantera en la globalització econòmica, amb capacitat d'exportar el seu model, que s'està aplicant de forma implacable en el àmbits urbanístics i econòmics i del qual podem trobar tres moments àlgids de concreció-definició: els mundials de futbol del 82, les olimpíades del 92 i el Fòrum de les Cultures del 2004, tres catalitzadors imprescindibles per a donar cos a aquest model de ciutat, segons ells bonica, espectacular, culturalment avançada i socialment tolerant, però que en la realitat sabem que s'està convertint en espai de conflictes, on les veus i les accions dels sectors crítics i de les persones més desfavorides són amagades per uns mitjans desinformatius al servei del poder, ciutat on el desequilibri són cada vegada més grans, on els joves i les persones grans amb pocs recursos no hi tenen cabuda, on la precarietat és el pa de cada dia, on la frustració és el sentiment d'importants col·lectius, on la privatització dels serveis públics

ens porta cap a un model totalment discriminatori... En definitiva, Barcelona és el paradigma de la globalització econòmica.

Si tot els va tan bé, com justificar l'ordenança?

És evident que, malgrat la imatge que vol donar l'Ajuntament a nivell de cohesió política i de control de la situació, els conflictes són cada vegada més forts, i excepte en aquells casos on les accions reivindicatives són contundents, i alhora insolidàries, com a fruit d'una política institucional mal plantejada (per exemple les narco-sales, els serveis per "indigents"...), la resta de conflictes que diàriament succeeixen a la ciutat pretenen que siguin vistos com a actes incívics, amb la qual cosa s'acompleixen dos objectius: el primer vincular l'incivisme a la manca de norma i a la introducció de models culturals foranis, "el fenomen derivat del creixement de la mobilitat geogràfica i la globalització econòmica que tendeix a barrejar poblacions procedents de cultures diverses"... "Un cert afebliment de la consciència de pertinença a una comunitat contribueix a diluir el sentit de la convivència. A partir d'aquí, tot tipus de comportament és possible, perquè falta la noció de límit."

I el segon introduir en l'imaginari col·lectiu que tot plegat s'arregla amb més repressió policial i amb el desenvolupament d'una imatge ideal de "bona ciutadania" ... "totes les persones que són a Barcelona tenen el deure de col·laborar amb l'autoritat municipal. L'Ajuntament de Barcelona posarà els mitjans necessaris per tal de facilitar que, en compliment del seu deure de col·laboració, qualsevol persona pugui posar en coneixement de les autoritats municipals els fets que hagin conegut que siguin contraris al civisme", que es basa explícitament en aconseguir que cada "bon ciutadà" és converteixi en controlador i botxí del "mal ciutadà", així és va vertebrant, subtilment, la cultura del control procedent de la Por, imprescindible per mantenir una societat desmobilitzada i submissa. Ben mirat, cap invent nou si tenim en compte que al llarg dels segles la por ha estat el element més utilitzat pels poders econòmics, tant en la seva

expressió política i civil (nazisme/ feixisme), com religiosa (Inquisició), només per posar exemples prou coneguts.

En resum, no he volgut fer en aquest article una explicació de cadascun dels punts de l'ordenança (64 pàgines que podeu llegir al web de l'Ajuntament), així com les diferents valoracions que en fan dels articles les associacions veïnals i d'altres (FAVB), o els diferents moviments no institucionalitzats, també publicats als seus web.

He pretès explicar per què al govern municipal li cal establir mecanismes de control a fi de fer realitat la seva aposta de model per Barcelona.

"Netejar la ciutat"

L'ordenança intenta "netejar la ciutat a partir de la repressió" de tots aquells "elements ingrats a la vista del turisme i les bones costums", tals com: indigents (o seria millor dir persones que el sistema capitalista ha exclòs, per la manca de polítiques laborals i socials?), treballadores sexuals (no les d'alt estànding, que aquestes no es veuen), nens immigrants desemparats al carrer, persones sense casa fruit de l'especulació immobiliària i del moobing, moviments, plataformes, col·lectius i partits d'esquerra contraris al sistema: cal dir que en el text no apareix la responsabilitat de l'Administració en relació a la garantia dels drets de les persones que viuen a Barcelona.

L'ordenança, amb la llei de partits polítics, la llei d'estrangeria, la manca de transparència administrativa, el cinisme de les institucions pel que fa a la participació ciutadana i, el fet de la interrelació que és dona entre els tres governs (Ciutat, Generalitat i Espanya) amb el que això implica de control del mitjans, ens fa veure que la proposta és una peça més, però imprescindible, per a concretar el nou feixisme -el del pensament únic- que requereix el model econòmic global.

Ara més que mai hem de cercar la unitat d'acció per evitar que "el control ciutadà" és normativitzi. Ajuntem esforços pel No a l'ordenança.

*Roser Veciana,
Col·laboradora independent*

Amb la ordenança...

La Guàrdia Urbana no haurà de consultar al Jutjat de Guàrdia per precintat i desallotjar locals sense previ avís

La Guàrdia Urbana tindrà carta blanca per interpretar l'ús indegut de la via pública,

No es poden posar pancartes, ni cartells, ni adhesius. Ni repartir octavetes.

No es poden fer acampades de protesta.

Es podrà exigir una pòlissa d'assegurança per a organitzar actes a la via pública.

Es podrà exigir als convocants de manifestacions que dipositin una fiança per pagar possibles grafittis, desperfectes,...

No es poden posar paradetes informatives.

Alarmes i indústria farmacèutica

El que no ens diran de la grip aviària

Des de fa unes setmanes estem rebent una intensa i manipulada informació provinent del quart poder. La premsa, en totes les seves modalitats, des del mes d'octubre, tot coincidint amb l'inici de la campanya de la vacunació de la grip, la inestabilitat de l'Orient Mitjà i les desfetes dels huracans, ha iniciat un procés de contaminació emocional amb la finalitat d'encomanar la por entre tots els éssers del Planeta. Evidentment aquesta pesta emocional té com a objectiu l'increment de les vendes dels productes de la salut com veurem al llarg de l'article.

Tot això ha portat una llarga preparació. Ja l'hivern del 2003 es

"terrible" malaltia respiratòria.

Paral·lelament ja es tenia coneixement que el creixement econòmic de zones asiàtiques, com ara la Xina, es realitzava de manera accelerada i desequilibrada. Els grans moviments migratoris humans interns de les zones rurals a les ciutats, del camp a la fàbrica generaven canvis importants en la cultura i en l'alimentació d'extensos sectors de la població asiàtica.

La presència de nombroses granges industrials i familiars on milions d'aus, ja siguin pollastres o bé ànecs, creixen amb una rapidesa vertiginosa mitjançant la utilització d'aliments artificials i de tractaments permanents

va voler responsabilitzar la Xina de l'anomenada síndrome aguda respiratòria severa (SARS) o pneumònia atípica. La premsa en aquell moment va dir que aquesta malaltia havia estat transmesa per uns cérvols que habitaven en aquesta zona asiàtica. Es va dir també que es presentaria aquell mateix hivern una pandèmia i resulta que cap de les previsions van succeir. Només va produir-se la mort d'un centenar de persones. Amb aquesta iniciativa mediàtica la premsa internacional va intentar aturar i limitar l'expansió del gegant xinès, però no ho va aconseguir. Tanmateix, els mitjans de comunicació encara van continuar amb el tema i van predir una pandèmia catastròfica per a l'hivern del 2004. Han passat els mesos i ningú no ha tornat a parlar d'aquesta

a base d'antibiòtics, vacunes i d'altres fàrmacs fa possible que el mercat disposi d'una carn barata, assequible i permanent per a la població treballadora. Aquest nou fenomen en aquesta part del món ha fet que molts dels animals no desenvolupin prou resistència per viure amb la presència de virus, com ara el de la grip, que ja habitava en el seu cos i que per tant emmalalteixin de la grip aviària o d'altres infeccions menys conegudes. Aquesta situació en realitat s'amaga i fa que qualsevol informació veraç dels mitjans de comunicació envers el consumidor faria reduir les vendes i el mercat es veuria afectat.

Moltes zones del món i especialment a Laos, Tailàndia, Vietnam i Cambodja, degut a les dificultats econòmiques de la població, decideixen no matar-les i en canvi fer

massius els programes de vacunació de les aus. Actualment són milions les dosis que es produeixen en els països G7 que finalment són venudes al món no desenvolupat industrialment.

Durant la segona meitat del 2004 i el primer semestre del 2005 l'OMS i les comissions de seguiment de la grip van fer una gran tasca ideològica entre els responsables dels ministeris de sanitat i de medi ambient informant dels riscos d'una pandèmia animal que inexorablement s'apropava. La feina desenvolupada per aquestes institucions va ser tan ben portada que les autoritats ja tenien la por al cos l'abril de 2005. En realitat s'han infectat des de la primavera de 2005 fins ara un total de 120 persones i 60 n'han mort.

Les declaracions d'alguns governs a finals de setembre de 2005 anunciant la proximitat de l'epidèmia aviària, fent una predicció de milers d'afectats i de morts degut a la mutació del virus, va provocar l'allau informativa en una època molt sensible i que coincidia amb la vacunació massiva de la grip.

Aquesta campanya informativa té com a objectiu, entre d'altres, de vendre totes les vacunes de la grip humana, els fàrmacs antivirals Tamiflú (Laboratori Roche) i Relenza (Laboratori Glaxo) i, quan comenci la grip humana, vendre les vacunes de la grip aviària-humana mutada per a sufragar els elevats costos que suposen a la comunitat internacional G7 les intervencions bèl·liques i els desastres ecològics.

La ineficàcia de les vacunes de la grip aviària, la grip humana, l'aviarhumana mutada i els antivirals esmentats és total. Els riscos freqüents i severos en forma d'efectes adversos són a nivell nerviós (paràlisi o mièl·litis, encefalitis, trastorns de la personalitat), renal (nefritis o insuficiència renal crònica), cutani (herpes zoster, al·lèrgia), hepàtic (hepatitis), de moll ossi (anèmia, leucopènia i plaquetopènia) i tumoral (limfomes). En aquests moments de contaminació informativa és aconsellable passejar, no comprar el diari ni llegir-lo. I si veiem la televisió o escoltem la ràdio canviar de canal o de dial també és una bona mesura higiènica emocional.

Xavier Uriarte
Liga por la Libertad de
Vacunación (LLV)

Sangoneres de la Mediterrània

La cimera euromediterrània de finals de novembre ha estat l'intent de donar una altra volta de rosca a l'expoli dels pobles del Sud de la Mediterrània per part dels imperialismes europeus. El nord imposava la seva agenda: creació d'una àrea de lliure comerç a la zona, retallar encara més els drets dels treballadors immigrants i buscar un acord en matèria antiterrorista que a més unifiqués Israel i els règims àrabs. Per aconseguir tot això els imperialismes europeus necessiten donar tot el suport a règims dictatorials com el de Mohamed VI al Marroc o el de Bouteflika a Argèlia, que són qui els asseguruen els seus interessos. Lluny d'actuar només com a amfitrió, amb l'organització de la trobada, el govern Zapatero prenia una iniciativa sobre el Magrib, la segona pota d'intervenció de l'imperialisme espanyol després de l'Amèrica Llatina. També Israel tenia un lloc privilegiat a l'ordre del dia, doncs amb la mediació de la UE, es cercava que els països àrabs avalessin el full de ruta nord-americà.

Els plans econòmics

A la Declaració de Barcelona de 1995 es van plantejar els eixos de la recepta econòmica de l'imperialisme per la riba Sud de la Mediterrània: la creació d'una zona de lliure comerç, polítiques d'ajustament estructural que imposin la privatització dels serveis i les empreses estatals, l'expoli dels recursos naturals i energètics, tot sota el progressiu endeutament d'aquests països atrapats per la sangonera del deute extern. Les xifres canten: quan es va acordar aquesta primera declaració, la renda mitjana dels països del nord de la Mediterrània era deu vegades superior a la dels estats de la ribera sud; avui aquesta diferència és de 15 a 1 (28.850 dòlars contra 2.085).

La cimera de Barcelona ha avançat en els plans imperialistes. S'ha acordat un programa de treball de cinc anys que preveu liberalitzar els intercanvis comercials (sobretot

l'agricultura, els serveis i l'energia) el 2010. Avui per avui només el 7% de les importacions i el 9% de la UE provenen dels països del Sud de la Mediterrània, mentre que aquests importen el 49% d'Europa i hi exporten la meitat de la seva producció. És previsible que passarà si s'eliminen els aranzels per convertir la conca mediterrània en una zona de lliure comerç. Les multinacionals europees ja han començat a fer-se amb les terres més productives (conreu de tomàquet), desplaçant l'agricultura local i a deslocalitzar a les zones franques com Tànger (indústria tèxtil o empreses de serveis de telemàrqueting). L'Àrea de Lliure Comerç suposarà envair els mercats del sud de producció europea arruïnant la dèbil economia d'aquests països en una brutal reconversió industrial, i alhora accelerar les deslocalitzacions per aprofitar-ne el baix preu de la mà d'obra, colpejant així els treballadors de les dues riberes. Per què aquestes conseqüències sobre la població d'aquests països són del tot previsible, el mateix pla de treball contempla "mesures per una millor inclusió social particularment per afrontar les conseqüències de la reestructuració".

A la trobada es va avançar també en la creació del "Mercat Energètic Euromediterrani", justament el que reclama Repsol i Gas Natural a Argèlia per completar l'expoli de recursos energètics i a la vegada generar també en aquests sectors una més gran dependència del nord. Es volen assegurar també les infraestructures per treure el petroli de l'Iraq cap a Europa a través de Turquia. Pel que fa a la política econòmica –com sempre ha fet el FMI– s'exigeixen reformes estructurals al sud, que són condició per a la concessió de crèdits. Se'ls imposa la privatització d'empreses i serveis estatals. El mecanisme per posar en marxa totes aquestes mesures: el deute que actua com una sangonera. En els últims 20 anys el deute del Magrib s'ha multiplicat per quatre, quan ja ha

pagat set vegades aquest deute als països creditors del Nord.

Immigració

Tot això generarà encara més atur i misèria (quan cada any s'haurien de crear cinc milions de llocs de treball a la ribera Sud de la Mediterrània només per assumir l'augment demogràfic). No cal ni recordar que la liberalització a ultrança s'aplica només sobre els capitals i les mercaderies, i en cap

cas sobre els treballadors que, obligats a emigrar per l'empobriment generat per aquestes polítiques (són quinze milions els que s'han desplaçat del Sud al nord de la Mediterrània), veuen negats tots els seus drets polítics i laborals per les lleis d'Estrangeria del Nord. És evident que l'emigració no s'atura ni amb lleis ni amb filats (milers de treballadors han mort a les pasteres, els deserts i les deportacions imposades per les fronteres de Shenguen): el que es pretén és sotmetre els treballadors immigrants a condicions d'esclavatge... pels que arriben.

Que la cimera ni tan sols es pronunciés sobre els assassinats de subsaharians a les dues bandes dels murs de Ceuta i Melilla denota quin és el significat de la política de "cooperació en la lluita contra la immigració il·legal": A la cimera el nord compra els règims del sud per a que actuïn de policia i protecció

de les fronteres de la UE, fent la feina bruta. És a través dels anomenats fons MEDA que la UE va entregar a Marroc 40 milions d'euros per "ajudar a combatre l'emigració de subsaharians" arrel dels recents problemes de Ceuta i Melilla. Per més que els governs europeus s'omplin de boca amb els drets humans en els fets no deixen de donar suport a les dictadures del sud perquè evitin l'esclat social derivat de l'augment de la misèria: és el cas de la repressió sobre els miners de Ouazazate, els estudiants de la universitat de Fez, de les mobilitzacions saharauis a El Ayoun, de les protestes als barris obrers de Casablanca, Alger o les valls del Nil.

Antiterrorisme?

La màniga ample de la repressió a qualsevol que qüestionari l'ordre en el Mediterrani està garantida, per exemple quan la resolució de la cimera obliga als estats a "prohibir i prevenir la incitació a actes terroristes", quan proposa "intercanviar voluntàriament informació sobre terroristes i les seves xarxes de suport" i garantitza assistència tècnica de lluita antiterrorista. En matèria de conflictes internacionals la resolució obliga a "Implementar completament totes les resolucions del Consell de Seguretat de l'ONU en matèria de terrorisme", i a "cooperar amb el cossos antiterroristes de l'ONU" (totes les negretes són nostres) curiosament no s'obliga ni es condemna a Israel per l'incompliment de les moltes resolucions de l'ONU que mai no ha complert. Que sapiguem la ONU no té cossos antiterroristes, a no ser que després que el Consell de Seguretat de l'ONU que està sota el control de les grans potències i ha legitimitat l'ocupació imperialista de l'Iraq, consideri que els marines americans o els paracaigudistes britànics que segons Bush i Blair combaten el terrorisme són aquests cossos.

El punt en el que la cimera es va travar va ser el la demanda d'Israel i la UE per a que es condemnés tota mena d'accions violentes contra un estat, com a formes de terrorisme sense reconèixer el legítim dret a la resistència contra les ocupacions que reconeix la legislació i els tractats internacionals i que eren d'aplicació en els casos de Irak (el terrorista Blair presidia la cimera) i Palestina. Arribats a aquest punt la presidència va treure igualment la declaració que demanava Israel i la UE com a declaració seva.

Cristina. Barcelona

Després de la revolta dels joves

Lliçons dels barris de França

La revolta dels joves de les "cités" franceses hauria d'obrir una discussió dins l'esquerra, tant sobre el caràcter de la rebel·lió com sobre la falta d'organització pròpia i la solidaritat de classe que patia la mobilització dels fills i els nets dels immigrants. Van ser precisament aquestes mancances, juntament amb la repressió policial governamental, les que van obrir el pas a l'aixafament de la lluita dels joves sense canvis substancials en la política nefasta del govern

sense cap tipus de vincle amb la classe treballadora ni amb qualsevol tipus de "moviment". I evidentment mancava de qualsevol programa, ni objectiu de lluita, excepte la consigna "fora Sarkozy".

La resposta

Per la seva banda, les organitzacions sindicals, polítiques i associatives van reaccionar només després de la declaració d'estat d'urgència per part del govern, i el 15 de novembre, és a dir, tres

francès contra els treballadors joves (autòctons o immigrants), amb atur o amb treballs precaris, sense o amb papers. A més de sortir il·lès del procés, el govern de Chirac-Villepin, i especialment la seva ala més reaccionària representada pel ministre d'interior, Nicolás Sarkozy, van tenir la possibilitat de modelar a l'opinió pública majoritària amb els seus discursos xenòfobs i autoritaris, i engegar noves mesures repressives contra els immigrants.

L'estrella de la rebel·lió dels joves suburbans era totalment espontània, desorganitzada i

setmanes més tard de l'inici de la revolta, per a cridar a una mobilització contra la repressió policial i a favor d' "engegar una veritable política nacional de lluita contra les discriminacions i per la igualtat dels drets". No obstant això, la manifestació convocada el 16 de novembre a París va resultar totalment testimonial per l'escassetat de vincles i de credibilitat d'aquestes organitzacions a l'entorn de joves discriminats, marginats i en atur (l'atur arriba a més del 20% en els suburbis i afecta principalment els joves), o que sobreviuen amb els treballs més precaris.

De fet, gairebé 1,5 milions de joves francesos -que procedeixen de les famílies que van immigrar fa ja 30 o 40 anys des dels països àrabs i subsaharians- mai no han estat l'objectiu d'organització ni per part dels sindicats ni dels partits polítics. Juntament amb ells, uns 3,5 milions d'immigrants amb papers (gairebé el 56% de la població) i més d'1 milió dels sense papers, es pot comptabilitzar que més del 10% de la població francesa que forma part de la classe treballadora es troba fora de les organitzacions obreres, no està integrada en les xarxes de la solidaritat de classe, i no està recolzada per la resta de la classe a través de les organitzacions de lluita.

L'única preocupació de les organitzacions sindicals, polítiques i associatives franceses envers els immigrants va ser que el Govern els atorgués el permís de residència i de treball, perquè els "estrangers" poguessin buscar-se la vida per ells mateixos. Ara se n'assabenten amb els cotxes cremats que els immigrants formaven part de la classe treballadora francesa i que patien les mateixes conseqüències de les polítiques liberals en l'àmbit de joves: degradació del nivell de vida i de l'educació, permanent precarietat laboral i atur gairebé continu, marginació, i desesperació sobre un futur digne.

¿Immigrants o treballadors?

Malgrat aquesta realitat sembla que tant els sindicats com les organitzacions polítiques segueixen demanant del govern millores en assumptes com ara l'habitatge, l'educació i la "igualtat en l'accés al treball" per a les poblacions de les "cités", però sempre concebant aquestes persones com a immigrants o estrangeres, i no com un sector de la classe francesa, el sector més explotat, més empobrit i més degradat. La Confederació General dels Treballadors (CGT), el sindicat francès majoritari i històricament vinculat al Partit Comunista, encara que fa un diagnòstic bastant apropiat ("Aquesta crisi no és la de la immigració, ni la de la joventut, ni la dels suburbis. És abans que res una crisi social, reveladora de les fractures que han crescut des de fa 20

anys"), atribueix la culpa a les polítiques governamentals simplement en matèria d'immigració, evitant la seva responsabilitat en la negligència d'organització dels immigrants com una força més de la classe obrera francesa. I limita les seves exigències amb la petició que el govern de Sarkozy "ha de respondre, sense esperar, a través del diàleg i la democràcia a les urgències socials on les prioritats estan en l'ocupació", com si el govern no fos el problema en si. Per altra banda, la Confederació Francesa Democràtica del Treball (CFDT), vinculada al Partit Socialista i seguint les seves polítiques donava suport al govern contra la "violència" juvenil, i brillava amb la seva absència entre els signants del manifest contra la repressió policial en els suburbis.

El més significatiu era la posició de la Lliga Comunista Revolucionària (LCR), l'organització autodenominada "trotskista", és la mostra de com els sectors d'esquerra francesa contribueixen a la fragmentació de la classe obrera, en aquest cas, aïllant els joves dels suburbis com a persones "discriminades" del conjunt dels treballadors que pateixen les conseqüències del mateix atac de la burgesia, encara que fossin en aspectes i nivells diferents.

Així que, LCR va signar juntament amb CGT el mateix manifest que reivindicava el "restaurar la situació en els suburbis i restablir la calma és abans que res restituir la paraula als seus habitants", i va cridar pel seu compte a "la mobilització dels progressistes". És a dir, segons la visió movimentista de la LCR, els joves francesos simplement formaven un sector discriminat de la població, amb els seus problemes específics, la mobilització dels quals hauria de tenir el suport dels "progressistes". Cap esforç per a unir la lluita dels joves amb la lluita dels treballadors contra el govern i les seves polítiques neoliberals.

Semblant posició va ser assumida

per l'Assemblea per la Regularització sense Condicions (ARSC) a Espanya. En el seu manifest de 14 de novembre ARSC va caracteritzar els joves francesos com "aquells que exigeixen justícia i accés als drets que com ciutadans francesos i europeus tenen reconegut" i que "denuncien l'exclusió social i racial". I a partir d'aquí es va limitar a reivindicar "llibertat, igualtat i fraternitat", tres lemes de la república burgesa francesa.

Organitzar-se

Nosaltres pensem que, mentre l'esquerra revolucionària no prengui als joves o als majors d'origen estranger, nacionalitzats o no, com

a part de la classe obrera nacional i internacional, sinó com un sector de la població simplement exclosa i discriminada social i racialment; mentre no organitza a aquests sectors dins les organitzacions de classe, sinó que intenta de fomentar "moviments" diferents amb demandes exclusives i parcials; cada lluita sectorial i parcial estarà condemnada a ni tan sols assolir el seu objectiu parcial, i els governs aconseguiran fragmentar i dividir la classe obrera més i més, i fins i tot impulsar discriminació i xenofòbia dins la mateixa classe. Obrir les organitzacions polítiques i sindicals dels treballadors als immigrants és la clau perquè la seva lluita no sigui estèril i per a evitar que, a través d'aquest buit dins la classe, la burgesia segueixi imposant més retallades de drets.

6/12/05

Juan Diaz. Barcelona

Negociació col·lectiva

Méndez i Fidalgo signen la pau social

ÚLTIMA
HORA

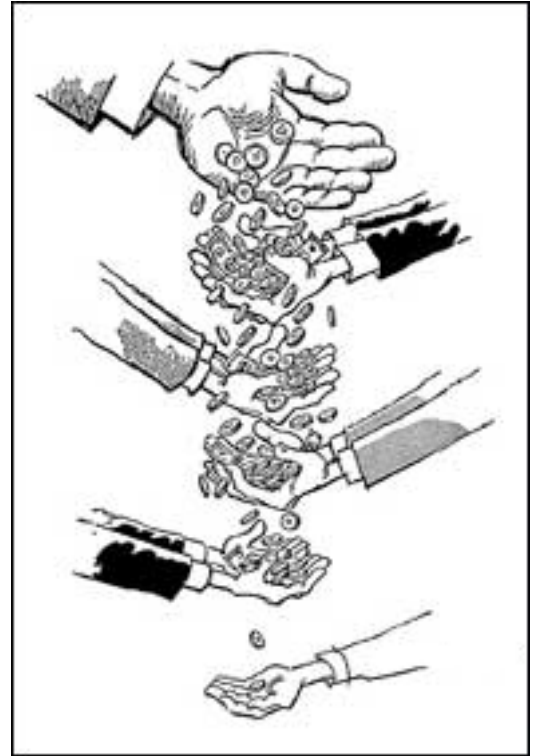
CCOO, UGT y la CEOE estan disposats a signar altre cop la "pau social" pel 2006 amb la pròrroga de Acord Interconfederal sobre negociació col·lectiva (AINC). L'acord salarial es situa per sota del 3%, és a dir, suposarà la pèrdua del poder adquisitiu dels treballadors, ja que el mateix Govern calcula la inflació pel proper any en un 3'5%, i encara preveuen més alta per estudis bancaris. La signatura de l'acord està programada pel gener de 2006. L'acceptació de l'increment vindria a canvi de no tocar les clàusules de revisió salarial.

Un pacte en aquests termes és especialment sagnant quan la presentació dels resultats de les empreses demostra que augmenten els beneficis un 24%, mentre els treballadors no van arribar al 3%. I a això s'ha d'afegir que a nom de la "flexibilitat" que garanteixi la "competitivitat" de les empreses, l'índex de temporalitat ha pujat aquest any fins el 32% dels contractes. El propi Banc

d'Espanya reconeix que "beneficis creixents i salaris "moderats" son dues de les claus de l'alça de l'economia.

El pacte social sobre moderació salarial es va signar per primera vegada el 2002. Rodrigo Rato, llavors vicepresident econòmic, va acceptar aquesta fórmula a canvi de congelar la reforma de la negociació col·lectiva que el govern del Partit Popular havia promès en el seu programa electoral. Des de llavors, el AINC s'ha renovat en tres ocasions, facilitant un dels períodes més perllongats de "pau social" en les empreses des de l'inici de la transició. La fórmula utilitzada ha estat la de negociar els increments salarials d'acord amb l'objectiu d'inflació fixada pel banc Central Europeu (2%), repartir l'increment de la productivitat sense esgotar-la (0,7%) i la inclusió amb caràcter general de l'anomenada clàusula de revisió salarial.

Però és més, la política de CCOO i UGT i la pau social, deixa

la porta oberta a la Reforma Laboral. Cada pas enrere que fan les direccions sindicals és emprat per la patronal i el govern per exigir més encara.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>